

'WIJ'

De voorstelling 'WIJ' gaat over kijken en bekeken worden en begeeft zich op het raakvlak van theater en beeldende kunst.

'WIJ' is te zien als een serie levende portretten en een constructie om naar de werkelijkheid te kijken. De voorstelling maakt de dualiteit voelbaar dat ieder mens in zijn eigen hoofd helemaal vrij is, maar in wezen altijd alleen zal zijn.

Toeschouwers krijgen de tijd om echt te kijken naar aantal gezichten, in een 'kijkconstructie' die zodanig ontworpen is, dat de focus van de toeschouwers maximaal gestuurd wordt.

Lang kijken geeft de tijd om elk huidvlekje, elke ademhaling, elke blik nauwkeurig te bestuderen. Het geeft de mogelijkheid de ander te zien zoals hij is.

Het echt kijken naar een ander kan ook als confronterend ervaren worden. Je moet je hoe dan ook verhouden tot die ander. Hoe hij kijkt naar jou, en jij naar hem, confronteert je met je vooroordelen en maakt je extra sterk bewust van jezelf. Je kunt stil staan bij vragen als hoe kijk ik naar jou? wie ben jij? maar vooral ook de vraag: wie ben ik?

Achtergrond

Roos van Geffen: "Het idee voor 'WIJ' is ontstaan toen ik een tijdje geleden een blinde man ontmoette. Terwijl we praatten fascineerden zijn ogen mij. Ik kon haast niet zien dat hij blind was. Hij richtte zich tot mij, maar keek mij niet echt aan, hoewel het soms leek of hij me wel kon zien. Ik wilde steeds naar hem blijven kijken. Doordat hij mij niet kon zien, kon ik hem ongegeneerd observeren.

In diezelfde week werkte ik samen met een meisje met een groen en een bruin oog. Ook bij haar dwaalden mijn gedachten steeds af van het gesprek naar haar ogen. Weer wilde ik in alle rust kijken naar dat fascinerende gezicht.

Veel mensen nemen pas de tijd om eens goed naar een gezicht te kijken in bijzondere situaties: als je verliefd bent en steeds moet kijken, als je verwonderd een net geboren kind ziet of als je afscheid neemt van iemand en zijn gezicht nooit meer wil vergeten. Dat zijn momenten dat je echt kijkt. Echt kijken en bekeken worden heeft te maken met dat je in je diepste wezen gekend wil worden. Maar niemand zal je ooit helemaal kennen zoals je jezelf kent en dat besef maakt eenzaam.

Juist nu, in een tijd dat individualiteit het hoogste doel is, moeten we gaan nadenken over hoe we ons tot anderen verhouden. Mensen trekken zich steeds meer terug op hun eigen eilandje. Met je Ipod in je oor niet meer hoeven te communiceren, of met je telefoon onder handbereik slechts praten met mensen die je kent. Het enkel zorgen voor je eigen groep en je afzetten tegen anderen die je mogelijk bedreigen leidt tot polarisatie. Door het simpel kijken naar een ander, kan een vorm van acceptatie en inzicht ontstaan. Van een ander en in jezelf.

De rode draad in mijn werk is dat in de individuele ervaring het collectieve voelbaar wordt gemaakt. In mijn voorstellingen onderzoek ik de verhouding tot het publiek. De ervaring van de toeschouwer in het nu staat centraal. Door de tijd te nemen om bij de toeschouwer een grote sensitiviteit te activeren, wordt zijn blik geopend. Een terugkerend element is dat de kijkrichting van de toeschouwer wordt beperkt of beïnvloed. In de voorstelling 'WIJ' wordt de beleving van de toeschouwer nog krachtiger gestuurd. Zo breng ik hem zo dicht mogelijk bij wat ik hem wil laten voelen en ervaren."